

AZ ASZTALÁRÓL

Négy lába van, kettővel több,
mint Csunak és Buddhának.
A földön-égen is talán
ezért örül az asztalának.

Rajta az írás és a könyv
és a rejtett messi rend
biztosabban áll s nemcsak ígér
ez a riasztó néma csend

tárgyak, betűk, az Egy és az Egész
között, de ez a görbe gyertya
e pince-láng négylábú asztalán
kormával mintha írma,

akár a szent vakok, akik
közöttünk járva, megfogják kezed,
s kinyitják és szemünk elé teszik
a teljes könyvet sugárzó levelet.

Mándy Iván

A LÉGYVADÁSZ

Vár az ablak mellett. Nem hajszolja a legyeket. Nincs hajsza. Nincs üldözés. Nincs kapkodás. Se kapkodás, se csapkodás. A legyek előbb-utóbb az üvegre repülnek. Inkább utóbb. Egyébként akad, aki mintha már néhány napja ott mászkálna valami végtelen lassúsággal.

Nincsenek szabályok. Egy biztos. Ott és csakis ott lehet őket elintézni. Egy ócska ronggyal. Mondjuk egy pizsama szakadt darabja, kiszuperált portörölő, szennyes rongyok, konyharongyok. És egy fél pár kesztyű. Kié lehetett? Félig se jön fel. Gyanakodva vizsgálgatta. Nem, ez valahogy nem megy. De hát ez már egyáltalán nem fontos. Most másról van szó. A kesztyű már nem kesztyű.

Ki tudja? Talán a nővééréé lehetett még valamikor régen.

Forgatta, nézegette. És megismételte. Még valamikor régen.

Mikor is halt meg az Ica? Ó, annak már jó néhány éve. Oly mindegy.

Most már csak egy a fontos.

A légyvadász kidolgozta a módszerét. Persze, ha bárkit megkérdezne a házban. Esetleg Czillei Ulrikot, Schamberger Rezsőt... oly értetlen képet vágnának. Szinte látja Schamberger döbbszent képét:

– Nagy ötlet... kétségtelen. Szóval, ön a legyeket simogatja az ablaküvegen.

Czillei egy dührohamban:

– Dehogy! Itt egész másról van szó!

Többet nem árulna el. Aljas, ronda eljárásnak tartaná az egészet. Hát persze! Alamuszi, kegyetlen módszer.

A vadászt mindez nem érdekli. Gondoljanak, amit akarnak. Ő végzi a maga dolgát. A maga dolgát a maga módján.

Séta a szobában. Egy végtelen séta a ronggyal az ablakok mellett.

Légyzúgás.

Zizegés.

Dongás.

Kérkedő kopogás az üvegen.

Egy légy halált megvetően nekifutott az ablaküvegnek. Éppen csak egy pillanatra. Jelezni akarta, hogy itt van.

A légyzúgás abbamaradt.

Semmi kopogás az üvegen.

Hová tűntek?

Belevesztek a levegőbe?

Türelem. Türelem.

Várni tudni kell.

Egyik ablaktól a másikig osont. Séta a lakásban, a rongyot lóbálva... Na, ez abbamarad. Gyanús mozdulat. Minden mozdulat gyanús. A legyeknek semmit se szabad észrevenni.

Egy ember sétál, és vár. Olykor kinéz az ablakon.

Egy lány átszalad a téren. Kétségbeesett hang úszik utána:

– Megint nem jössz haza?!

– Soha nem megyek haza!

– De miért?! Miért?!

A légyvadász elfordul az ablaktól. Folytatja útját. És közben vár valamire. Ő aztán igazán tud várni! És majd *a kellő pillanatban...*